

Nederland is een land van vergadelaars. Altijd al geweest. Geen onderwerp zo klein of er is wel een praatgroep, commissie of werkgroep voor. Ook ons vakgebied is doordrenkt van dit fenomeen.

Poldermodel

Ik had goeie hoop dat met de intrede van agile software development systeemontwikkellend Nederland iets van zijn vergaderverliefdheid kwijt zou raken. Misschien vanwege de wat Rotterdamse havenmentaliteit die deze generatie nieuwe systeemontwikkel-methodieken, zoals extreme programming, Scrum, Smart, en MSF Agile, met zich mee lijkt te brengen. Niet lullen, maar poetsen. *I love it.*

En inderdaad. Het werkt. In de talrijke agile projecten die ik inmiddels heb mogen meebeleven, zijn de spaarzame meetings tenminste weer een middel, en geen doel. Een korte kick-off, ultrakorte dagelijkse stand-up meetings, en een korte evaluatie. Maar agile software development schuift nu langzamerhand richting mainstream, al zijn er nog altijd legio – vooral grote – bedrijven die hun oogkleppen angstvallig ophouden voor deze evolutie in systeemontwikkelland. Inmiddels is er een grote verscheidenheid aan literatuur op de markt over het onderwerp, en is er dus geen reden meer net te doen of je neus bloedt. Zelfs over de kleinste onderwerpen uit deze stroming zijn hele boeken volgepend, zoals over test driven development, continuous integration, agile schatten en zelfs over pair programming. Het kon dus niet uitblijven dat er

zelfs boeken verschenen over agile vergaderen. En ja hoor, in de overigens leuke reeks The Pragmatic Programmers verscheen onlangs de titel *Agile Retrospectives. Making Good Teams Great* van Esther Derby en Diana Larsen. Een boek dat uitsluitend handelt over het organiseren van evaluaties, waar in sommige agile methodieken de term retrospectives voor wordt gehanteerd.

Eerst zetten de auteurs de structuur van zo'n retrospective uiteen. Deze bestaat uit een aantal fasen, te weten Set the stage, Gather data, Generate insights, Decide what to do en Close the retrospective. Dat klinkt al veelbelovend. In de volgende hoofdstukken worden talrijke technieken en oefeningen opgevoerd, die tijdens een of meerdere van deze fasen van nut zijn, als was het een collectie design patterns. Een leuke en geslaagde aanpak, omdat het je in staat stelt enkele van deze technieken los van de andere uit te proberen. Denk hierbij aan het maken van fishbones en timelines (met post-its) of het gebruik van color dots voor prioritering.

Op zich niet heel veel nieuws. Toch is *Agile Retrospectives* een aardig boek. Het kan teams ondersteunen in het snel en accuraat verzamelen van feedback en verbeterin-

gen voor projecten, met name van binnenuit het team.

Zelf ben ik wellicht te veel technicus om een dergelijk boek ten volle te appreciëren. Na zo'n 130 van de 150 bladzijden krijg ik een sterk verlangen naar regels code. Ik laat het boek dan ook voor wat het is, en start Visual Studio maar eens op. Het is tenslotte pas half elf.

Toch kan ik me levendig voorstellen dat menig projectmanager – al dan niet agile – de ideeën en technieken uit dit boek direct zou willen en ook kunnen toepassen tijdens evaluaties in zijn of haar project. Maar ach, voor veel systeemontwikkel-projecten in dit land zou het al heel wat zijn als er überhaupt zo nu en dan eens een serieuze evaluatie plaatsvond. Dat kon nog wel eens tot verrassingen leiden. Hiermee sluit ik de vergadering.

Sander Hoogendoorn
(www.sanderhoogendoorn.com)

Waardering

★★★★☆

Auteur: Esther Derby, Diana Larsen
Titel: *Agile Retrospectives. Making Good Teams Great*
Uitg.: The Pragmatic Programmers

